

Biskop i Nidaros

Herborg Oline Finnset

**Visitas i Stod, Kvam og Følling,
Henning, Ogndal og Mære
sokn i Stiklestad prosti**

14. – 24. mars 2019

Visitasforedrag
Søndag 24. mars 2019

1 Innledning.

«Arv, tilhørighet og åpenhet» er tre orde som kan sammenfatte inntrykkene etter visitasdagene i Kvam, Stod, Følling, Henning, Ogndal og Mære sokn i Stiklestad prosti. Det har vært en varm og nær opplevelse å være her sammen med dere.

Når biskopen er på visitas, er spørsmålet: *Hvordan står det til?* Formålet med bispevisitasen er å støtte, inspirere og veilede menigheter og ansatte, og gjøre kirkens nærvær synlig i lokalsamfunnet.

Visitase er en av biskopens nøkkel-oppgaver. Den skal skape rom for å samtale om dagens situasjon om hvor og hvordan veien går videre for menighetene. Om vi er heldig, kan visitase være med på å åpne noen dører til ny kontakt, eller at vi oppdager de mulighetene for samarbeid og felles anliggender som vi allerede har. Slik kan visitase bli en god prosess for heile lokalsamfunnet. Den kan få være med på å legge til rette for at kirka enda bedre kan fylle sin oppgave: å være en sammenheng hvor vi får del i Guds nåde og kjærlighet, tro og håp, frimodighet og glede.

Hvordan står det til? Spørsmålet er viktig å stille til kirkelige ansatte, til medlemmer i de valgte rådene, og til frivillige. Det er fint når vi også får til å utvide sirkelen til lokalsamfunnet, og få samfunnsinstitusjoner, foreninger og lokale næringer i tale. Hva er dere opptatt av her? Hvordan står det til? Disse dagene har vært fylt med gode møter og samtaler. Følget mitt: prost Gustav Danielsen, rådgiverne Vigdis Aanderaa Aakre og Inge Torset, og jeg har møtt åpne dører, vennlighet og interesse overalt. Takk for god mottakelse! Takk for åpenhet og tillit.

Først noen inntrykk fra visitase i disse seks soknene:

Vi har hatt gudstjenester eller andre arrangementer i nesten alle kirkebygg. På morgengudstjenesten første dagen i Følling kirke ba vi for alle seks soknene – og for alle bygder og grender. Det var en fin måte å vise samhørigheten på. På kveldene har det flere steder vært kulturkvelder, i Stod, Mære og Skei, hvor både de aller minste og de store og godt voksne har deltatt. Takk for det! Det har også vært fint å skjønne at dere har reist på tvers og besøkt hverandre, - mer enn vanlig.

I alle bygdene er det lett å merke at kirkene har stor betydning for dere, som samlingssted og symbolbygg. De gamle, vakre kirkebyggene ligger høyt og fritt, midt i åkerlandskapet, med en gård tett på, og vitner også gjennom stedet de er plassert om gamle forbindelser mellom folket og kirka. Kirkebyggene taler til oss, uten ord, om sterke røtter og dyp kjærlighet. Noen satte ord på dette: Kirka betyr så mye for oss! Vi er *tradisjonskristne*: du møter oss ikke i kirka hver gang det er gudstjeneste, men når livet gjør store vendinger – da kommer vi! Vi trenger kirkene våre!»

Dette trekket i folkekirkeligheten kan man snakke om på flere vis. Ofte har man dratt opp skillet mellom de stedene Hans Nielsen Hauge besøkte tidlig på 1800-tallet, og de sporene bevegelsen etter ham satte i samfunnet, og de stedene som ikke ble preget på samme måte av pietismen. Her kommer enten individet eller kollektivet i fokus.

Også Hauge var barn av sin tid. Liberalismens strømninger på slutten av 1700-tallet åpnet veien for en mer individualistisk måte å tenke på, også om tro. Tanken om slekta, bygda og fellesskapet, som det som bandt oss sammen, fikk en kile av individualistiske krav om overbevisning og personlig stillingtagen inn i seg. I folkekirka er det rom for å snakke om

kristen tro *både* som tilhørighet, og som personlig overbevisning. Vi skal verdsette denne tradisjonen om å *høre til*, den kollektive måten å uttrykke tro på. Både det å være tradisjonskristen, og det å ha en uttalt, personlig overbevisning har sin verdi. Vi skal gi rom for den individuelle tro, men verdsette det å *høre til*. Mer enn at det er våre handlinger og bekjennelser som gjør oss kristne, er tro dypest sett å åpne opp for det som Gud har gjort for oss, og at Gud handler og skaper på nytt og på nytt i våre liv og våre hjerter. Nåde, glede, tro og håp.

I dette området i Nidaros er jordbruket en viktig levevei, og bærer av den tradisjonelle livsfølelsen. Derfor var det viktig å komme i kontakt med det som rører seg i en så viktig del av samfunnet. Vi har vært på besøk på to gårdsbruk med litt ulike forutsetninger mtp størrelse og drift. Samtalene med bøndene ga verdifull informasjon. Takk for åpenheten, og for lærerike samtaler om hvordan det grønne skiftet kan skje på de enkelte gårdsbrukene. Også besøket på Mære landbruksskole handlet om det grønne skiftet. Her fikk vi høre fortellinger om forsøk med energisparing og gjenbruk av energikilder, og om en bevisst faglig satsing på elever og bønder i nærområdet, med stor oppslutning.

Den dype åndeligheten som ligger i jordbrukskulturen og dens forhold til jorda er det igjen viktig å ta fram og blankpusse. I den gamle tid var det for eksempel ei hellig handling å så. En slik holdning, som vi kanskje har sett på som gammeldags, er igjen brennaktuell. Respekten og ærefrykten for *jorda* som ligger i en slik måte å tenke om en viktig handling på, kan vi i enda større grad ta fram og fornye. Både det tradisjonelle jordvernet som arealvern, og måten å *behandle* jordbruksland og sårbare økosystemer på, er ei stor utfordring. At skaperverket ikke er en forbruksvare, men en levende, kompleks og sårbar vev med en finstilt balanse, sier inn over oss, men alt for sakte. Guds hellige skaperverk trenger mer enn vår omtanke: skaperverket krever rettferdighet. Den sårbare, hellige jorda krever respekt og ærefrykt av oss. I den andre av de to skapelsesfortellingene i Bibelen blir mennesket satt til å passe på det som fantes i Edens hage, der hvor livets elv sprang ut.

Utålmodige og sinte ungdommer gikk fredag i demonstrasjonstog i Europa. Til sammen 1 ½ million tok til gatene for klodens framtid, 40 000 i Norge. Også på de små skolene i visitasområdet møtte vi ungdommer som hadde planer om å delta i disse markeringene. Verden har blitt mindre, og den store verden er kommet tettere innpå. For det er ungdommen som aller sterkest bærer disse bekymringene. Også de som er unge her.

Vi har vært på besøk på skolene, og de eldste elevene på barneskolene har spurt og snakka med meg – og fortalt. På Kvam skole hadde vi en liten prat om hva *de* var opptatt av, og sjuendeklassingene fortalte. En sa: Hovedveien, E6, er for farlig å ferdes langs. Vi ønsker oss gang- og sykkelvei, slik at vi kan besøke hverandre uten at mamma eller pappa må kjøre oss. Ungdommen deres er også opptatt av å *høre til* – og styrke det menneskelige fellesskapet seg imellom. Det ville antakelig være ei god motvekt mot det digitale presset, som barn og unge preges av.

Hvordan kan vi sammen vise omsorg for hverandre, og skape trygge og levende fellesskap for alle som bor hos oss? Alle mennesker av god vilje som vil samarbeide om dette, er gode samarbeidspartnere for kirka: alle hender som kan strekkes mot hverandre og bygge samhold

og tilhørighet i lokalsamfunnet, kan kirka samarbeide med. Takk for gode samtaler om dette med kommune; ledere i barnehager og skoler, den kommunale omsorgstjeneste og ledelse, sanitetsforeninger og andre som er opptatt av dette!

2 Rapporter og visitasfokus.

Til visitasen er det utarbeidet lokale rapporter om menighetenes virksomhet og rammevilkår. Sokneprestene Anne Beate Leivann, Tine Jøhnk og Arndis Hauksdottir har i samråd med menighetsrådene utarbeidet visitasberetninger for den kirkelige virksomheten i soknene. Steinkjer kirkelige fellesråd har levert rapport om kirker, kirkegårder og lokale rammevilkår. Prost Gustav Danielsen har koordinert arbeidet med å forberede visitasen og legge til rette for viktige møter og samtaler. Tusen takk til dere alle!

De lokale rapportene har vært utgangspunkt for arbeidet under visitasen, og har vært grunnlaget for samtalene med menighetsråd og fellesråd. Rapporten og programmet er en del av visitasprotokollen, og blir med i grunnlaget for oppfølging etter visitasen. Visitasens rapporter og program vil følge visitasprotokollen.

3 Møte med menighetsrådene

Jeg vil rette en stor takk til de enkelte rådsmedlemmer for engasjement for kirka i lokalsamfunnet deres. Takk for innsats og trofasthet!

Dere er nå i full gang med arbeidet med å forberede årets kirkevalg. Takk for innsatsen til dere som snart gir stafettpinnen videre og takk til dere som velger å ta gjenvalg og stille dere til disposisjon for nye år. Både erfaring og nye krefter trengs når man skal tenke strategi for en ny periode, og gjennomføre det vi ønsker oss.

Rådene sitt arbeid, engasjement og utfordringer er beskrevet i visitasens rapporter og gir et bilde av hvordan det er å være kirke i bygdedelen av Steinkjer kommune. For detaljer henviser jeg til rapportene.

Fra rapportene og fra møtet med menighetsrådene ønsker jeg å stanse ved noen temaer:

- Kirkene er en del av folkets og bygdas liv. Det er lett å invitere til dugnad og praktisk innsats for kirkehus og kirkegård. Kjærligheten til kirkene og det lokale engasjementet er sterkt. Kirkene er «kjerka vårres» - et sted å høre til og høre hjemme. Det er viktig at ikke endringer svekker kirkas lokale nærvær og fokus.
- Både rapportene og visitasen gjenspeiler en kirkelig aktivitet og et gudstjenesteliv med en klar folkekirkelig profil. Mens oppslutningen om de ordinære gudstjenestene over tid har vært synkende, er det stor oppslutning om kirkelige handlinger og om de gudstjenestene som har befestet seg som viktige tradisjonsgudstjenester. Dåp, konfirmasjon og begravelse favner nesten alle.
- Jeg vil oppfordre prost, sokneprester, menighetsråd og kirkeverge til å legge til rette for en kontinuerlig samtale om gudstjenestefeiringa. Denne samtalen må handle om

forholdet mellom tradisjon og fornyelse, om gudstjenestens innhold, sted, form og rytme. Hva er de viktige dagene? Hvor er de gode stedene? Hvem kan være de gode samarbeidspartene? I et område hvor friluftslivet står sterkt, vil det være naturlig å tenke friluftsgudstjenester. En gudstjeneste som feires utenfor kirkehuset, blir automatisk annerledes og kanskje nærere. I Nidaros hører samiske språkmarkører naturlig med i alle gudstjenester. Når Saniteten eller andre lag og foreninger er medarrangør, utvides eierskapet til gudstjenesten. Her vil jeg utfordre alle til å tenke kreativt og prøve ut gode ideer.

- Også innenfor gudstjenestelivet er det ei målsetning at frivillige deltar og gis plass. Gudstjenesten er hele menighetens gudstjeneste. I gudstjenesten handler det om å utvide eierskapet til det som skjer i kirkene. Frivillighet handler om oppgaver og medansvar, om tilhørighet og engasjement. Dypest sett handler det om å gi av seg selv, få oppleve seg verdifull og regnet med, og om å få være til for andre.
- Mens vi registrerer synkende oppslutning om dåp og konfirmasjon på landsbasis, er oppslutningen her god og stabil. I konfirmanttiden kan det være krevende å gi et godt tilbud i et område med mange konkurrerende aktiviteter, men samarbeid om felles konfirmanttur og flere alternative opplegg, blir tatt godt imot.
- Diakoni handler om kirkens omsorgsarbeid og samfunnsansvar. Kirken er ikke først og fremst kirkebygget og de ansatte, men alle de døpte. I et område av landet hvor de døpte utgjør langt over 80 % av innbyggerne, vil kirken indirekte være tilstede i alle samfunnslag og i alle lag, foreninger og institusjoner. Det kristne livet handler om tro, om hverdagsliv og om medmenneskelighet. Alle døpte er kalt til å ha et medansvar – som *medmennesker*. Det er vårt felles ansvar å bygge gode relasjoner og lokalsamfunn. Det handler om livet i familien, på arbeidsplassen, i kirka, i barnehagen og på skolen, i alle de lag, foreninger og arbeidslag som sammen utgjør samfunnsveven der vi bor.
- Jeg gleder meg over at det i alle råd meldes om gode relasjoner – innad i rådene og til kirkas faste ansatte. Jeg merker meg at menighetenes ansatte omtales med takknemlighet og respekt, kjærlighet og stor anerkjennelse.

4 Trønderkulturens kollektive fromhets- og trosuttrykk

Et trønderisk karaktertrekk er at vi tror sammen med andre: Vi tror ikke bare en og en, men kanskje først og fremst sammen, innenfor et fellesskap. Livene våre er alltid samliv - på ulikt vis og på ulike arenaer – både i kirka og i samfunnet, i idrettslaget, i familien og nabolaget. Vi søker tilhørighet til ulike fellesskap og opplever det som tjenlig at det er en talsperson som setter ord på de verdiene som er gyldig for flere og fortolker det som blir gjort. I kirka er det presten som fungerer som «fellesskapets talsperson.» Presten setter ord på vår felles tro og fremstår som fortolker av de ulike måtene vi bærer med oss troen og verdiene våre.

Kristen tro kan beskrives som trygg tilhørighet og som et personlig anliggende. I dette området er denne tilhørigheten troens sterkeste uttrykk. For mange vil «tro være lettere gjort enn sagt».

Det ligger mye ekte tro og kjærlighet gjemt i praktisk arbeid. Dugnad og god mat er praktiske og lavmælte trosuttrykk som er bærer av dyp kjærlighet og tilhørighet. Denne måten å uttrykke tro på – mer preget av tilhørighet og handling enn av ord, er «tro god nok.». I salmer, sang og musikk, men også i de mange kulturuttrykkene som er mer forsiktig fargelagt av kristne grunnfortellinger, kristne verdier og samfunnsengasjement, møter vi sterke og ekte trosuttrykk.

Dette er folkekirkas dyreste skatt. Troens høye himmel er spent over oss alle.

5 Møte med de ansatte

Møtet med de ansatte er et av visitasens viktige møter. De ansatte er menighetens viktigste ressurs som må tas godt vare på og gis gode rammer. I ei kirke med begrensede ressurser kan det være krevende å tilby store nok stillinger og å være en så god arbeidsgiver som en ønsker. Gode tjenester krever god organisering, og det er verd å strekke seg langt for å skape gode arbeidsforhold.

I møtet med de ansatte har det vært særlig fint å registrere stor trivsel og engasjementet for den enkeltes fagfelt, glede over et godt stabsfellesskap, og over gode møter og relasjoner i menighetene. Gode relasjoner er viktig både innad i staben og utad i lokalsamfunnet.

Alle ansatte har et ansvar i å bidra til at kirka har et godt omdømme, hver på sin måte.

Samtidig registrerer jeg at mange reformer og krevende interne prosesser har kostet krefter. Jeg gleder meg over alt som nå er på plass og vil ønske ny kirkeverge, prost og stab lykke til med de utfordringer som enhver organisasjon alltid vil måtte arbeide med – bedriftskultur, organisasjonsstruktur og organisering av arbeidet. Å sette fokus og retning her, er et særlig lederansvar. I dette arbeidet tenker jeg at dere som arbeidsfellesskap har de beste forutsetninger når dere forteller om begeistring og optimisme, om trivsel og humør, om stolthet over å være kirkelige medarbeidere og kjærlighet til lokalsamfunn og mennesker.

I stab og menighet er god kommunikasjon, gjensidig informasjon og gjennomsiktighet grunnleggende for godt medarbeiderskap. Regelmessige møtepunkter for alle som arbeider sammen, er derfor viktig. Det er også faglig oppfølging, arbeidsveiledning og den årlige medarbeidersamtalen som alle ansatte skal ha med sin daglige leder.

6 Dåp og trosopplæringen

Gjennom noen år har vi registrert at det er over hele landet er færre som velger å døpe sine barn, også blant de som er medlemmer av kirka. Dette er en utvikling og en utfordring som hele kirka må ta på alvor. Vi må være på tilbudssida, finne gode måter, steder og søndager å invitere til dåp. Vi må arbeide med kvaliteten i alle kontaktpunkter – fra påmelding på kirkas hjemmesider, til gode dåpssamtaler og gudstjenester.

I neste omgang har også alle døpte krav på opplæring i den kristne tro. Dette er et ansvar som kirka deler med foreldre og faddere, og i kirka er dette et tverrfaglig ansvar og oppdrag.

Innen trosopplæringen har det tatt tid å bygge opp et godt arbeid og få planverket på plass. I konkurranse med andre gode tilbud for barn og unge innen idrett og kultur, har det vært krevende å etablere tiltak for de ulike aldersgruppene som kunne gi lyst til å delta. Det er en utfordring at kirka sitt tilbud kan bidra til at en travel familiehverdag blir enda travlere. Da har det vært fint å høre om babysang og Kirkens fritidsordning som vellykkede tiltak. Arbeidet med å integrere samiske perspektiv i trosopplæringen fortjener også stor ros. Men i alle gode tiltak må det være høy bevissthet på oppdraget: Å formidle kristen tro slik at barn og unge kan bli kjent med Jesus og få et forhold til han. Da må bibelske kjernetekster, kristne sanger og gode refleksjoner være en gjenganger i alle tiltak. Jeg registrerer med glede at det nå tas gode grep for å komme videre med planer og organisering. Jeg ønsker lykke til videre med et arbeid som er så viktig både for kirkas nåtid og framtid: å være gode trosforbilder, å la barn og unge få bli kjent med Jesus slik at troen kan slå rot og vokse.

7 Samarbeid kirke – barnehage og kirke - skole

Denne visitasen har gitt gode møtepunkter både med skole og barnehage. Vi har hatt inspirerende møter med barn og unge. Møtene med barnehageledere og rektorer for grunnskolene i visitasområdet har vært preget av stor åpenhet, gjensidig respekt og invitasjon til samarbeid og samhandling. Nye rammeplaner krever fagfornyelse og arbeid med nye lokale læreplaner. Her ligger det til rette for fortsatt gode relasjoner og bedre forståelse av vårt felles ansvar. Sammen har vi muligheter for å bidra til inkludering, livsmestring, kultur- og verdiformidling og gode oppvekstrammer for våre barn og unge.

Ofte har samarbeidet mellom skole og kirke vært begrenset til høytidsmarkering og skolegudstjenester. Men kirken har høy kompetanse på temaer som f. eks. sorg og død. Kanskje kan en enkel pilegrimsvandring form mindre barn på kirkegården være en mulig metode for et slikt tema, for eksempel. Sammen kan vi være gode bidragsyttere til å gi barn og unge godt fotfeste i møte med de utfordringer livet gir oss.

I møte med barnehage og skole er det også viktig for kirka å tilby sin fagkompetanse på religion og livssyn, på etikk og verdispørsmål. I et livssynmangfoldig og et livssynsåpent samfunn er det avgjørende at vi har god kunnskap om hverandres dypeste identitet og verdier slik at vi kan møte hverandre med respekt og unngå utilsiktede krenkelser.

8 Kirkemusikk og kulturengasjement

I visitasen har vi møtt et bredt musikalsk uttrykk, dyktige kirkemusikere, gode kor og flotte musikalske krefter. I kirkene må det gis rom for kunstmusikk av ypperste kvalitet, og for et bredt folkelig og folkemusikalsk uttrykk med røtter både i allmenkulturen og i den lokale kulturen. Kirka og kirkerommet kan og skal romme alt det som kan være der mens alterlysene er tent. Her spiller organistene en viktig rolle, både i gudstjenestelivet og som brobyggere til det lokale musikklivet. Jeg oppfordrer menighetsrådene til å bruke kirkene til ulike kulturkvelder og samlinger som kan være med å åpne kirkene for flere, ut fra sin bruksrett til kirkene. Dette er en del av kirkas samfunnsoppdrag – å være ei åpen, raus og inkluderende kirke som bygger brede allianser, fremmer stolthet og tilhørighet til vårt sted. Da er vi kirke for alle – folkekirke.

9 Diakoni og institusjonstjeneste

I denne visitasen har jeg møtt diakonien som en bred og dypt forankret forståelse av vårt felles ansvar for alle som har sitt liv i bygda og soknet vårt. Det kommer til uttrykk i det sterke engasjementet i ulike lag og foreningers ønske om å inkludere så mange og så bredt som mulig. Her står kirka sammen med alle gode krefter og med alle mennesker av god vilje. Diakoni er kirkas omsorgstjeneste og evangeliet uttrykt i nestekjærlighet, inkluderende fellesskap, vern om skaperverket og kampen for rettferdighet. Diakonien sin oppgave er å verne den sårbare og støtte den lille, å ha blick for den som faller utenfor og trenger å bli sett. I kirka er det diakonen som har dette arbeidsfeltet som sitt særlige ansvar.

I Steinkjer har det lenge vært et savn at det ikke har vært ressurser til en diakonstilling. Men om kort tid kan fellesrådet utlyse en slik stilling. Nidaros Bispedømmeråd har nå gitt en bevilgning som sammen med lokal finansiering etter hvert kan bli til en hel diakonstilling – en fantastisk mulighet for soknene til å arbeide systematisk og målrettet med å styrke og videreutvikle et allerede godt arbeid og sterkt frivillig engasjement.

Visitasen har også gitt meg mulighet til å møte bygdas eldste og sett hvordan trivsel og gode rammer gir trygghet for de bor på institusjon. Det har vært en stor glede å få møte kommunenes institusjonsbeboere og oppleve hvordan deres åndelige behov ivaretas på en god måte, i et samarbeid mellom kirka og institusjonene.

I møte med kommunale institusjonsledere møtte jeg bevisste ledere som var bevisste på ansvaret for å ta vare på beboernes tro og livssyn, og på kirkas livssynskompetanse som god fagstøtte for de ansatte. Også dette møtet var preget av åpne dører og invitasjon til tverrfaglig samarbeid.

10 Møte med fellesrådet og kommunen

I møte med fellesrådet var det en særlig glede å møte et råd som kunne se tilbake på sin rådsperiode med stolthet og glede over den jobben rådet har gjort. Det har vært mye å ta tak i og krevende beslutninger å fatte. Men nå er det optimisme og stolthet som preger rådet. Kristin Storvik er på plass på kontoret som nytilsatt kirkeverge. Økonomien er i balanse, alle stillingene er besatt og prosessen med å slå sammen Steinkjer og Verran er i godt gjenge. Det er all god grunn til å glede seg sammen med dere og ønske dere lykke til videre.

Fra samtalen med fellesrådet vil jeg nevne

- Planene for å flytte kirkekontorene til rådhuset
- Orgelsituasjonen i kirkene
- Vedlikeholdsansvaret for mange og flotte kirkebygg, særlig Mære og For
- Tilrettelegging av barnekrok i kirkene
- Arbeidet med å gjennomgå gravplassene, sikring av gravplassareal og kapasitet, og fokus på arealbruk og jordvern
- Samarbeidet mellom faggruppene
- Sammenslåingsprosessen med Verran og arbeid med organisasjonsstruktur
- Diakonistilling til Steinkjer.

- Bekymring for barn- og unges oppvekstvilkår

I møtet med fellesrådet og kommunen var det godt å registrere de gode relasjonene som preger samarbeidet mellom kirka og kommunen. Møtene med alle kommunale samarbeidspartnere har vært preget av usedvanlig åpne dører, av stor tillit, gjensidig respekt og et sterkt og tydelig ønske om økt samarbeid og god samhandling.

I møtet med ordfører og kultursjef fikk vi presentert en kommune som er foroverlent og har mange spennende prosjekter på gang. Det nye kulturkvartalet er et utrolig spennende konsept slik det er planlagt, med den monumentale Steinkjer kirke, «Weidemannkatedralen» som kvartalets sentrale bygg. Her ligger det mange muligheter til samarbeid og gode synergier med kirka. Kommunen signaliserte også åpenhet for eventuelt å kunne inkludere kirkekontorer i det nye kulturhuset. En svært spennende tanke!!

Kommunens ledelse viser også sterk vilje til å ta på alvor at den lokale kirke er viktig for kommunens innbyggere. De ønsker seg en kirke som er til stede, som åpner seg og engasjerer seg. Kommunen er også tydelig på ønsket om å beholde dagens kommunale ansvar for lokalkirkelig finansiering.

Relasjonene mellom stat og kirke er endret, men kirkas oppdrag er fortsatt å være folkekirke – kirke over alt og for alle. Det har jeg opplevd som et sterkt ønske både kommunen, fra menighetene og fra kirkas folk. Vi skal og må stå sammen om å bygge gode lokalsamfunn der kirka skal være til stede for alle både med fotfeste og nåde, med håp og himmel.

11 utfordringer

Til slutt har jeg tre utfordringer til dere

- Tanken om jordas hellighet og egenverdi får en særlig betydning i Norges nest største landbrukskommune. Det grønne skriftet må få konsekvenser for kirkas tenkning og liv. Jeg vil utfordre dere på å arbeide med «grønne» perspektiver på gudstjenester og menighetsliv.
- Kjernen i all trosopplæring må være formidling av den kristne tro. Arbeidet med å ferdigstille trosopplæringsplanene må ha dette perspektivet med seg i det systematiske arbeidet med innhold og arbeidsformer.
- Fellesrådet har et stort arbeid foran seg med organisasjonsstruktur og arbeidsledelse. Prost og kirkeverge har et særlig ansvar for å stå sammen om å lede den lokale kirke. Jeg ønsker lykke til med dette viktige arbeidet. Om få år vil jeg være tilbake med visitas i Steinkjer og Egge, og jeg ser fram til å følge denne prosessen videre.

Til slutt: TAKK. Et stort takk for gjestfrihet og varm mottakelse overalt!

Gud velsigne Stod, Kvam og Følling, Henning, Ogdal og Mære menigheter!